

Informacja

Papuga Baudina

Zanda baudinii

Samiec (po lewej), samica (po prawej)

Dorosły samiec

Dorośla samica

Alternatywna nazwa:

Czarna Papuga Baudina lub Długo-dzioba Czarna Papuga. Nazwana na cześć francuskiego odkrywcy/badacza Nicolasa Baudina (1754–1803).

Ochrona gatunku:

Zaliczona do zagrożonych – wymieniona w Liście Numer 1 – ustawa o ochronie przyrody w stanie Zachodniej Australii. Także zaliczona do zagrożonych na podstawie federalnej ustawy o ochronie przyrody, naturalnego środowiska i różnorodności biologicznej w całej Australii.

Raczej rzadko występujące, ale na południowym zachodzie najbardziej liczebne. Głównie w stadach do 300 sztuk, czasami w większych stadach (do 1200) w miejscach spoczynku. Ich liczba zmniejszyła się w ostatnich 50 latach; niski wskaźnik reprodukcji (0.6 pisklęcia rocznie) nie pozwala na zastąpienie liczby ptaków zastrzelonych przez właścicieli sadów.

Opis:

Długość 50–60 cm. Waga 560–770 g.

Górna część dzioba jest węższa i dłuższa niż u papugi Carnaby.

Dorosły samiec: głównie brązowo-czarny, końcówki piór szaro-białe, przypominające wyglądem muszelki; krótkie pióra przy uszach także szaro-białe; biały pasek przy końcu ogona, rozdzielony pośrodku; dziób czarny; naga skóra dookoła oczu o kolorze różowym.

Samica: podobna do samca, z wyjątkiem różnic – kolor krótkich piór przy uszach – jaśniejszy żółto-biały; dziób szarawy z ciemniejszym końcem i szara skóra dookoła oczu.

Śpiew:

Krótkie “łyczer łyczer” i “baniup baniup” nawoływanie w stadzie. Podczas lęgów niski, powtarzający się odgłos “arr” po którym następuje gwizd o wysokim tonie.

Lęgi:

Gniazda w dziuplach drzew Karri, Marri, Wandoo, Tuart and Bullich. Jajka składane w okresie sierpień-grudzień; 1–2 ale tylko jedno pisklę jest wychowywane; tylko samica wysiadyje i opiekuje się pisklęciem.

Długość życia: 25–50 lat.

Zasięg występowania:

Występują w południowo-zachodnich wilgotnych i mniej wilgotnych rejonach; na północ do Gidgegannup, wschód do Clackline, Wandering, Quindanning, rzeki Perup, jeziora Muir i rzeki King, a także pomiędzy zachodnim do wschodniego pasie Swan Coastal Plain obejmującym West Midland, Gosnells, Byford, North Dandalup, Yarloop, Wokalup i Bunbury. Można je także spotkać w górzystym rejonie Stirling and Porongurup Ranges i wzdłuż południowego wybrzeża aż do Parku Narodowego Waychinicup. Występują tylko w Zachodniej Australii.

Środowisko i żer:

Południowe lasy eukaliptusowe głównie Jarrah, Marri and Karri. Żerują na nasionach drzew eukaliptusowych, Banksia, Hakea oraz jabłkach i gruszkach. Pożywieniem jest także nektar, pąki kwiatów. Polują też na larwy chrząszczy pod korą uschniętych drzew szukając ich na całej długości od korony drzewa aż do ziemi.

Samica papugi Baudin w gnieździe

Zagrożenie dla gatunku:

Wycinka lasów, pożary, zderzenia z pojazdami oraz zdżiczale europejskie pszczoły, które zajmują ich dziuple. W przeszłości były masowo zabijane przez właścicieli sadów owocowych; przypadki strzelania do tych papug zdarzają się w dalszym ciągu chociaż jest to nielegalne.

Przypisy:

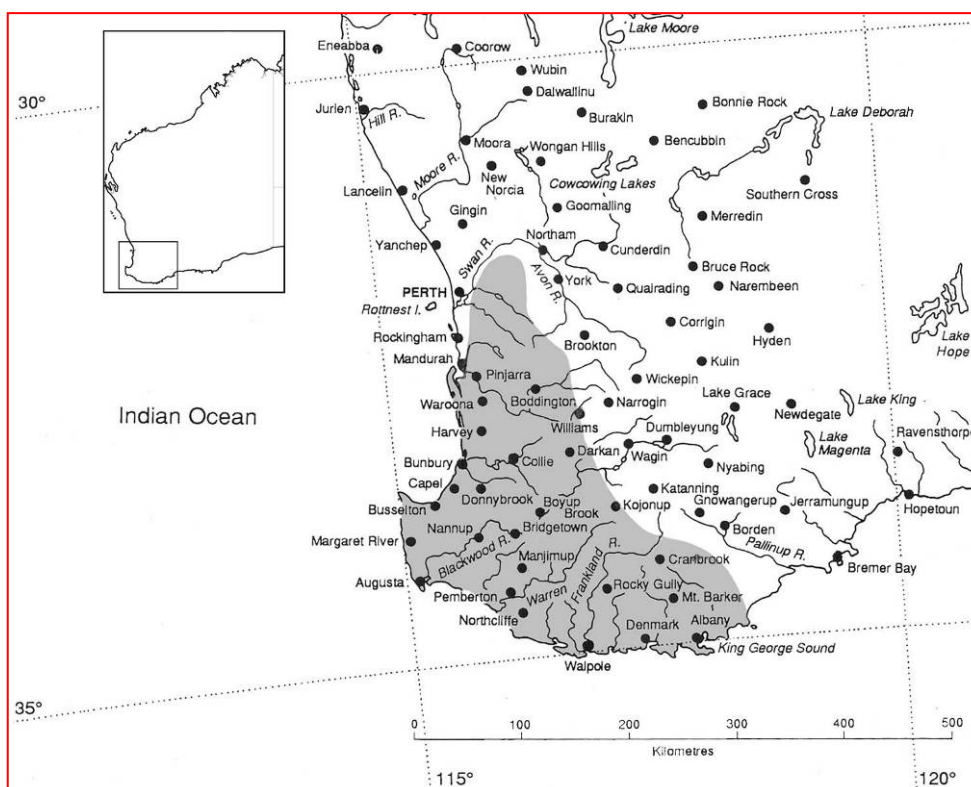
Johnstone, R.E. and Storr, G.M. (1998). *Handbook of Western Australian Birds*. Volume 1 – Non-passerines (Emu to Dollarbird). Western Australian Museum pp. 278–280.

Johnstone, R.E. and Kirkby, T. (2008). Distribution, status, social organisation, movements and conservation of Baudin's Cockatoo (*Calyptorhynchus baudinii*) in South-west Western Australia. *Records of the Western Australian Museum* **25**: 107–118.

Images: Tony Kirkby Layout design: Kim Sarti
Tłumaczyła: Maria Godwich

Żołędzie Marri pogryzione przez papugi Baudin

Obecny zasięg występowania na południowym zachodzie Zachodniej Australii